

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 113.823 van 17 december 2002
in de zaak A.121.261/VII-26.650.**

In zake :

XXX,
die woonplaats kiest bij:
advocaat F. LANDUYT,
kantoor houdende te 8730 BEERNEM,
Bloemendalestraat 147

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,

-

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Russische nationaliteit, op 21 mei 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2002 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 2 oktober 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 30 mei 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 november 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat F. LANDUYT, verschijnt voor de verzoekende partij, en van adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 27 augustus 2001 en verklaart zich vluchteling op dezelfde dag.

1.2. Op 2 oktober 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 18 april 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

"Volgens uw verklaringen bent u Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. In de eerste Tsjetsjeense oorlog werd uw dochter Diana in Grozny doodgeschoten op 2 februari 1995. Toen u in juni 1998 een houttransport naar Moskou deed, werd u bij een paspoortcontrole op een parking aan de ring van Moskou gearresteerd door agenten van OMON. Ze namen de 2000 \$ die u bij had af en u werd gedurende 15 dagen opgesloten in het politiekantoor te Izmailovskoe, waar u de eerste vijf dagen ondervraagd werd en geslagen. Hierbij haalden de agenten op een gegeven moment twee kogels uit uw jaszak, die ze er echter zelf hadden ingestoken. Op basis hiervan werd u beschuldigd van het illegaal bezitten van munitie en werd u uiteindelijk op 22 september 1998 veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 1 jaar. Eind juni 1999 werd u vrijgelaten en trok u terug naar uw gezin in Grozny. Na het uitbreken van de tweede Tsjetsjeense oorlog werd u in oktober 1999 samen met een zestigtal andere Tsjetsjenen opgepakt op de centrale markt van Grozny. U werd weggevoerd naar Chankala, waar u drie dagen werd vastgehouden en regelmatig werd geslagen. Nadat uw vrouw 300 \$ betaalde, werd u vrijgelaten. Daarna trok u in november 1999 met uw ganse gezin naar uw tante L. in Nazran (Ingoesjetië), waar u verbleef tot mei 2000 om dan terug te keren naar Grozny. Bij een zuiveringsactie einde maart 2001 werd u een derde maal opgepakt, gedurende een tiental dagen opgesloten, ondervraagd en geslagen. Ze dwongen u ook enkele documenten te ondertekenen, maar dat weigerde u. Na betaling van 500 \$ dollar werd u vrijgelaten op 5 april 2001. Uw moeder was drie dagen tevoren gestorven, en omdat u hierdoor onrustig was en zich tevens schuldig voelde, trok u op 20 augustus 2001 met uw kinderen terug naar uw tante in Nazran. Eén dag later kreeg uw vrouw, die nog in Grozny was achtergebleven samen met uw broer Riad en schoonzus, het bezoek van een zestal OMON-agenten. Deze vroegen aan uw vrouw waar u zich bevond, sloegen uw broer en dwongen uw vrouw onder bedreigingen bepaalde documenten te tekenen. Naar aanleiding van dit incident is uw vrouw u de daaropvolgende dag komen vervoegen in Nazran en toen besloot u uw land

te verlaten. Op 23 augustus 2001 ontvluchtte u de Russische Federatie om op 27 augustus 2001 in België aan te komen waar u op dezelfde dag asiel aanvraagde.

Er dient te worden vastgesteld dat er ernstige tegenstrijdigheden zijn enerzijds tussen uw opeenvolgende verklaringen (Dienst Vreemdelingenzaken, dringend beroepsschrift, Commissariaat-generaal) anderzijds tussen uw verklaringen en deze van uw vrouw, zodat aan de geloofwaardigheid van deze verklaringen afbreuk wordt gedaan. Met betrekking tot uw arrestatie in juni 1998 en de daaropvolgende detentie tot juni 1999 verklaart u zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal dat u officieel beschuldigd werd van het illegaal bezitten van munitie nadat 2 agenten patroonhulzen in uw jaszak hadden geplaatst (zie verhoorverslag DVZ man, p. 42; CGVS man, p. 9), terwijl uw vrouw op het CGVS verklaart dat u beschuldigd werd van verboden drugsbezit nadat 2 agenten drugs in uw jaszak zouden hebben geplaatst (zie verhoorverslag CGVS vrouw, p. 3). Voorts stelt u hieromtrent op de DVZ dat u tot maart 1999 in de Batyrskaja-gevangenis opgesloten zat en daarna werd overgeplaatst naar de Volokolanskij-strafkolonie waar u tot eind juni 1999 uw straf uitzat (zie verhoorverslag DVZ man, pt. 42), terwijl u op het CGVS beweert dat u reeds vanaf december 1998 werd overgeplaatst naar de Volokolanskij-strafkolonie (zie verhoorverslag CGVS, p. 9-10). U stelt ook nog slechts éénmaal vanuit de gevangenis een brief te hebben gestuurd naar uw vrouw (zie verhoorverslag CGVS man, p. 11), terwijl uw vrouw verklaart een tiental brieven van u te hebben ontvangen vanuit de gevangenis (zie verhoorverslag CGVS vrouw, p. 3). Met betrekking tot dit incident verklaart u ten slotte nog na uw vrijlating eerst 20 dagen bij uw vriend A. R. in Moskou te zijn verbleven vooraleer naar huis terug te keren (zie verhoorverslag CGVS man, p. 11), terwijl uw vrouw pertinent stelt dat u na uw vrijlating onmiddellijk naar huis bent gekomen (zie verhoorverslag CGVS vrouw, p. 4). Met betrekking tot uw arrestatie en detentie in maart 2001 verklaart u op de DVZ met een vijf of zes anderen in een cel te zijn gestopt (zie verhoorverslag DVZ man, pt. 42), terwijl u op het CGVS beweert telkens met slechts één iemand anders de cel te hebben moeten delen (zie verhoorverslag CGVS man, p. 14). U verklaart tevens op de DVZ dat men u tijdens de ondervragingen vroeg naar een aantal namen - waarbij u beweert dat u er twee herkende aangezien uw vrouw die personen had geholpen - waaronder Z. (zie verhoorverslag DVZ man, pt. 42), terwijl u op het CGVS beweert dat uw ondervragers, behalve Z., geen andere namen noemden (zie verhoorverslag CGVS man, p. 15). Tevens verklaart u op de DVZ uitdrukkelijk dat uw ondervragers wilden dat u documenten ondertekende waarin u zou toegeven dat u bepaalde rebellen kende en dat u voor de FSB werkte (zie verhoorverslag DVZ man, pt. 42), terwijl u op het CGVS pas na lang aandringen stelt dat deze documenten waarschijnlijk een bekentenis inhielden die ze u wilden laten ondertekenen, waarbij u wel steeds volhoudt dat u de documenten niet heeft bekeken (zie verhoorverslag CGVS man, p. 15).

Wat betreft uw vertrek naar Nazran op 20 augustus 2001 beweert u op de DVZ dat dit ingegeven was door een huisbezoek van OMON enkele dagen tevoren (zie verhoorverslag DVZ man, pt. 42), terwijl u op het CGVS als uitdrukkelijke en directe reden voor uw vertrek uw onrust en schuldgevoelen ten overstaan van de dood van uw moeder aangeeft (zie verhoorverslag CGVS man, p. 16-17).

Bijkomend dient te worden vastgesteld dat u overeenkomstig uw eigen verklaringen zonder problemen bij uw tante L. in Nazran (Ingoesjetië) heeft kunnen verblijven van november 1999 tot mei 2000. U maakt dan ook niet aannemelijk dat u zich niet veilig zou kunnen vestigen elders in de Russische Federatie.

De door u neergelegde documenten wijzigen het bovenstaande niet. De overlijdensakte van uw dochter heeft betrekking op een incident uit 1995 (tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog) en kan dan ook niet meer in aanmerking genomen worden voor de beoordeling van uw vrees op het ogenblik van uw vlucht uit de Russische Federatie in augustus 2001. De verscheidene geboorteaktes hebben enkel betrekking op identiteitsgegevens, die niet in vraag worden gesteld. Hetzelfde geldt ook voor de scholingsattesten en diploma's."

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953 en schending van de artikelen 48, 49 en 52 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Verzoeker wordt geconfronteerd met een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dd. 18.04.2002 waarbij werd geoordeeld tot bevestiging van de verblijfsweigerings van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 18.03.2002.

In de motivering stelt de Heer Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat er ernstige tegenstrijdigheden zijn enerzijds tussen zijn opeenvolgende verklaringen (Dienst Vreemdelingenzaken, dringend beroepsschrift, Commissariaat-generaal) anderzijds tussen zijn verklaringen en deze van zijn vrouw, zodat aan de geloofwaardigheid van deze verklaringen afbreuk wordt gedaan.

Met betrekking tot zijn arrestatie in juni 1998 en de daaropvolgende detentie tot juni 1999 verklaart mijn verzoeker zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal dat hij officieel beschuldigd werd van het illegaal bezitten van munitie nadat 2 agenten patroonhulzen in zijn jaszak hadden geplaatst (zie verhoorverslag DVZ man, pt. 42; CGVS man, p. 9). Zijn echtgenote werd telefonisch verwittigd door S. R. dat hij gearresteerd was en beschuldigd werd, wellicht van drugbezit. Deze informatie is bij haar in het geheugen blijven steken, zodat zij op het CGVS verklaart dat hij beschuldigd werd van verboden drugsbezit nadat 2 agenten drugs in zijn jaszak zouden hebben geplaatst (zie verhoorverslag CGVS vrouw, p. 3).

Voorts stelt mijn verzoeker hieromtrent op de DVZ dat hij tot maart 1999 in de Batyrskajagevangenis opgesloten zat en daarna werd overgeplaatst naar de Volokolanskij-strafkolonie waar hij tot eind juni 1999 zijn straf uitzat (zie verhoorverslag DVZ man, pt. 42). Dit was qua datering niet compleet accuraat. Op het CGVS werd dit juist genoteerd, nl. dat hij reeds vanaf december 1998 - via een doorgangskamp en een medische keuring, werd overgeplaatst naar de Volokolanskij-strafkolonie (zie verhoorverslag CGVS, p. 9-10).

Mijn verzoeker stelt ook nog slechts éénmaal vanuit de gevangenis een brief te hebben gestuurd naar zijn vrouw (zie verhoorverslag CGVS man, p. 11), terwijl zijn vrouw verklaart vermoedelijk een tiental brieven van hem te hebben ontvangen vanuit de gevangenis (zie verhoorverslag CGVS vrouw, p. 3). Zij is het echter niet zeker (zie verhoorverslag CGVS vrouw). Met betrekking tot dit incident verklaart mijn verzoeker ten slotte nog na zijn vrijlating eerst 20 dagen bij zijn vriend A. R. in Moskou te zijn verbleven vooraleer naar huis terug te keren (zie verhoorverslag CGVS man, p. 11). Hij was immers in een dermate kritieke toestand, dat hij fysisch gewoonweg niet kon reizen tot in TULA (150 km van Moskou), laat staan naar Grozny gaan. Zijn vrouw, wanneer zij pertinent stelt dat hij na zijn vrijlating onmiddellijk naar huis is gekomen (zie verhoorverslag CGVS vrouw, p. 4), bedoelt dat hij niet eerst ergens anders gaan wonen is, zij rekent de revalidatieperiode bij S. R. niet mee.

Met betrekking tot zijn arrestatie en detentie in maart 2001 verklaart mijn verzoeker op de DVZ soms met twee, soms met een vijf of zes anderen in een cel te zijn gestopt (zie verhoorverslag DVZ man, pt. 42). Op het CGVS beweert hij soms met slechts één iemand anders de cel te hebben moeten delen (zie verhoorverslag CGVS man, p. 14). Het betreft hier geen tegenspraak, maar een niet vermelding. Mijn verzoeker verklaart tevens op de DVZ dat men hem tijdens de ondervragingen vroeg naar een aantal namen - waarbij hij beweert dat hij er twee herkende aangezien zijn vrouw die personen had geholpen - waaronder Zakaev (zie verhoorverslag DVZ man, pt. 42), terwijl hij op het CGVS bevestigde dat zijn ondervragers, behalve Zakaev, geen andere namen noemden (zie verhoorverslag CGVS man, p. 15). Hij heeft op het tweede interview deze tweede naam vergeten. Tevens verklaart hij op de DVZ uitdrukkelijk dat zijn ondervragers wilden dat hij documenten ondertekende waarin hij zou toegeven dat hij bepaalde rebellen kende en dat hij voor de FSB werkte (zie verhoorverslag DVZ man, pt. 42), terwijl hij op het CGVS eveneens bevestigt dat deze documenten waarschijnlijk een bekentenis inhielden die ze hem wilden laten ondertekenen, waarbij hij wel steeds volhoudt dat hij de documenten niet heeft bekeken (zie verhoorverslag CGVS man, p. 15). Men mag niet vergeten dat zijn

geheugen over de feiten ernstig verstoord is door de vele mishandelingen tijdens de gevangenschap.

Wat betreft zijn vertrek naar Nazran op 20 augustus 2001 beweert hij op de DVZ dat dit ingegeven was door een huisbezoek van OMON enkele dagen tevoren (zie verhoorverslag DVZ man, pt. 42), terwijl hij op het CGVS als uitdrukkelijke en directe reden voor zijn vertrek zijn onrust en schuldgevoelen ten overstaan van de dood van zijn moeder aangeeft (zie verhoorverslag CGVS man, p. 16-17). Dit is een emotioneel aanvoelen van iemand die door het folteren, verlies van zijn dochtertje en moeder compleet in shock is.

In zijn beslissing dd. 18.04.2002 heeft de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in zijn motivering deze feiten niet besproken, noch eventueel weerlegd. Daardoor is in deze beslissing niet voldaan aan de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991).

Het feit dat met bepaalde elementen, aangebracht door verzoeker in de motivering, geen rekening werd gehouden en dat in de motivatie staat dat er geen nieuwe elementen worden aangebracht, terwijl deze er duidelijk zijn, maakt een schending uit van de boven vermelde wetsartikelen.

R. v. St. nr. 44.801, 3 november 1993, T. Vreemd. 1994, 95; T. Vreemd. 1994, 56; Rev. Dr. Etr., 1994, 29;"

2.2. Overwegende dat verzoeker in het middel klaarblijkelijk poogt een aantal tegenstrijdigheden die in de beslissing werden vermeld te weerleggen en andere te verklaren; dat dient te worden vastgesteld dat de in de bestreden beslissing vermelde tegenstrijdigheden wel degelijk blijken uit het administratief dossier; dat verzoeker zich wat betreft deze tegenstrijdigheden telkenmale beperkt tot loutere affirmaties of herformuleringen die het tegenstrijdig karakter van verzoekers verklaringen (en die van zijn echtgenote) niet wegnemen; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien december tweeduizend en twee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.